

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Sa/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7023200141
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Vysaníková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7023200141.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudkyňou JUDr. Petrou Vysaníkovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: C. D., bez dokladov totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov E., F. XX, právne zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB4-1133-014/2022-AV, ID: 194 275 zo dňa 26.11.2022 o zaistení žalobcu takto

rozhodol:

U r č u j e, že rozhodnutie žalovaného Mobilnej jednotky Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, 974 01 Banská Bystrica, č. PPZ-HCP-BB4-1133-014/2022-AV, ID: 194 275, zo dňa 26.11.2022, o zaistení žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Ugandská republika, trvale bytom: G., C. D., bez dokladov totožnosti, je n e z á k o n n é.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Košiciach ako správneho súdu (ďalej aj súd) dňa 22.12.2022 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB4-1133-014/2022-AV (ID: 194 275) zo dňa 26.11.2022 o zaistení žalobcu, zároveň žiadal nariadiť bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia a priznať plnú náhradu trov konania. Žiadal tiež ospravedlniť jeho neúčast' na nariadenom pojednávaní a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti.

administratívne rozhodnutie

Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB4-1133-014/2022-AV (ID: 194 275) zo dňa 26.11.2022 (ďalej aj preskúmané rozhodnutie alebo napadnuté rozhodnutie) zaistil žalobcu dňa 26.11.2022 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov alebo zákon č. 404/2011 Z. z.) na účel výkonu administratívneho vyhostenia (z dôvodu, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov); podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 26.01.2023 a žalobcu umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov.

súdne konanie

Vzhľadom na to, že sa žalobca s rozhodnutím žalovaného o zaistení žalobcu nestotožnil, podal proti nemu správnu žalobu zo dňa 05.12.2022, v ktorej žiadal napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť, žalovanému nariadiť, aby bezodkladne prepustil žalobcu zo zaistenia a žiadal tiež o priznanie plnej náhrady trov konania.

Žalobca v správnej žalobe namietal najmä, že preskúmané rozhodnutie vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie,

z krajiny pôvodu - C. - utiekol z dôvodu že je homosexuál, bol obeťou fyzického a psychického násillia a útlaku, podstúpil tiež tradičný rituál obradu za účelom zmeny jeho sexuálnej orientácie, ďalej z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie a prepuknutia pandémie eboly, žalovaný neskúmal účelnosť a efektívnosť zaistenia žalobcu, existenciu prekážok vyhostenia žalobcu, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení žalobcu neuviedol krajinu (domovská krajina, krajina tranzitu), do ktorej má byť vyhostený, čo je taktiež nevyhnutné pre možnosť vyhodnotenia účelnosti zaistenia cudzinca, nedostatočné odôvodnenie v časti stanovenej dĺžky doby zaistenia, čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nie je zrejmé, ako sa žalovaný vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca požiadal o azyl v inom členskom štáte (Grécku), nakoľko pozitívna lustrácia v systéme EURODAC nie je jediným dôkazným prostriedkom pre začatie tzv. dublinského konania, a tiež mu nie je zrejmé, prečo žalovaný nedal podnet Dublinskému stredisku MV SR na začatie konania o odovzdaní do iného členského štátu. Dodal, že žalovaný na prejednávajúcu vec neaplikoval správny právny predpis, ktorým je Dublin III.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 26.11.2022 o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu rozhodol Krajský súd v Košiciach na pojednávaní konanom dňa 03.01.2023 rozsudkom č. k. 6Sa/27/2022-35 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného: Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, Banská Bystrica, č. PPZ-HCP-BB4-1133-014/2022-AV (ID: 194 275) zo dňa 26.11.2022, ktorým žalovaný zaistil žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: C. D., bez dokladov totožnosti podľa § 230 ods. 1 písm. c/ SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

V uvedenom rozsudku správny súd uviedol, že žalovaný pri určovaní zákonného ustanovenia podľa ktorého žalobcu zaistil nepostupoval správne, keď žalobcu zaistil z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, teda na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, môže žalovaný zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny len v prípade, že existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení štátneho príslušníka tretej krajiny. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu žalobcu č. PPZ-HCP-BB4-1133-011/2022-AV bolo vydané žalovaným dňa 26.11.2022 a doposiaľ právoplatnosť nenadobudlo. Uvedenú skutočnosť potvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.12.2022 kde uviedol, že dňa 13.12.2022 mu bolo okrem správnej žaloby, doručené aj odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu žalobcu č. PPZ-HCP-BB4-1133-011/2022-AV zo dňa 26.11.2022, o ktorom v súčasnosti rozhoduje žalovaný resp. jeho nadriadený správny orgán (Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica).

Ďalšou okolnosťou bolo, že žalobca v čase po zaistení potvrdil, že podal žiadosť o udelenie azylu v Grécku, k čomu predložil kópiu potvrdenia jeho žiadosti o azyl. Táto skutočnosť musela byť žalovanému známa už z výsledku šetrenia žalobcu v systéme EURODAC zo dňa 26.11.2022 (vychádzajúc z administratívneho spisu, ktorý nie je očíslovaný - pozn. súdu) resp. strana predtým, kde je pozitívny záznam z toho istého dňa v IS MIGRA. Súdu preto nebolo zrejmé, prečo žalovaný ne zvolil postup podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z

členských štátov (Dublin III) a Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky neinformoval a nepožiadaval o preskúmanie splnenia podmienok na začatie konania podľa nariadenia Dublin III.

Správny súd preto dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval vo veci zákonným spôsobom, pretože nesprávne určil zákonné ustanovenie podľa ktorého žalobcu zaistil (§ 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov), a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 230 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vytýkanú nepresnosť súd považoval za odstrániteľnú vadu rozhodnutia žalovaného, ktorú bude povinný v ďalšom priebehu správneho konania v súlade s vyššie naznačeným postupom odstrániť urýchlým vydaním nového rozhodnutia.

Správny súd k dôvodu, prečo žalobcu neprepustil zo zaistenia ďalej uviedol, že nedostatok rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré mu predchádzalo, nemôže mať vzhľadom na obsah správneho konania a z neho vyplývajúce závery správneho orgánu za následok prepustenie žalobcu zo zaistenia, pretože neexistuje dôvod, pre ktorý by bolo možné nariadiť žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. Správny súd poukazujúc na konanie žalobcu (útek z domovského štátu; žiadosť o udelenie azylu v Grécku a opustenie tejto krajiny ešte pred skončením celej azylovej procedúry; pokračovanie v ceste do cieľovej krajiny; vystavenie sa riziku nebezpečenstva počas migrácie) mal za to, že existuje dôvodná obava, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny bez oprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a bez dokladov totožnosti a cestovného dokladu ujde alebo sa bude skrývať, a to s cieľom dostať sa do Nemecka, kde žalobcu podľa jeho slov čaká lepší život. Existencia uvedeného rizika úteku žalobcu a nemožnosť uloženia povinnosti žalobcovi podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ako iných alternatív k zaisteniu, bránila súdu uložiť povinnosť žalovanému, bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia.

Nakoľko sa žalobca nestotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/27/2022-35 zo dňa 03.01.2023 podal proti nemu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Sak/2/2023 zo dňa 14.02.2023 tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/27/2022-35 zo dňa 03.01.2023 a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach, teda správne súdu, na ďalšie konanie.

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, správne súdu vytkol, že vady, pre ktoré správny súd napadnuté rozhodnutie žalovanému zrušil, nezakladajú odstrániteľné vady podľa § 230 ods. 1 písm. c/ SSP, a teda správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval § 230 ods. 1 písm. c/ SSP a nerozhodol podľa § 230 ods. 1 písm. a/ SSP o zrušení rozhodnutia o zaistení a nariadení bezodkladného prepustenia žalobcu zo zaistenia.

Kasačný súd v odôvodnení rozsudku vysvetlil, že záver správneho súdu o odstrániteľnej vade rozhodnutia o zaistení, keď žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu na základe nesprávneho zákonného ustanovenia a v konaní sa nevysporiadal so žiadosťou žalobcu o udelenie azylu v Grécku a nekontaktoval dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR za účelom začatia konania podľa nar. Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 60/2013 z 26.6.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, považoval kasačný súd za ústavne neudržateľný.

Kasačný súd pokračoval, že žalobca bol v konaní zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na účely výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení podľa vyjadrení žalovaného nebolo právoplatné, vzhľadom na skutočnosť že žalovaný vylúčil odkladný účinok odvolania podľa § 55 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj Správny poriadok), bolo rozhodnutie o vyhostení vykonateľné. Kasačný súd zdôraznil, že predpokladom zaistenia na účely výkonu administratívneho vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. nie

je len vykonateľné rozhodnutie o vyhostení, ale aj predpoklad naplnenia účelu zaistenia – teda reálnosť vyhostenia zaisteného cudzinca. Práve o reálnosti vyhostenia žalobcu mal kasačný súd pochybnosti, a to vo svetle jeho žiadosti o udelenie azylu v Grécku, vyjadrenie o homosexuálnej orientácii a o tom, že bol obeťou násilia, ktoré zasadil do kontextu informácií o krajine pôvodu C. vo vzťahu k zaobchádzaniu s osobami s homosexuálnou orientáciou a hrozbou doživotného trestu odňatia slobody. Tieto skutočnosti navyše žalovaný vôbec nevyhodnotil ani v rozhodnutí o zaistení, ani v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, čo zakladá podstatnú vadu v konaní, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia o zaistení.

Kasačný súd tiež poukázal na to, že skutočnosť, že krajina, ktorá má byť podľa nariadenia Dublin III zodpovedná za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu neprijíma žiadateľov o medzinárodnú ochranu, čím žalovaný odôvodňoval svoj postup, nemôže byť dôvodom na postup podľa § 77 zákona o pobyte cudzincov a poukázal pritom na čl. 3 ods. 2 druhá veta nariadenia Dublin III podľa ktorého „Ak nie je možné odovzdať žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený za zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný. Ak nemožno vykonať odovzdať podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.“

Po vrátení veci Krajskému súdu v Košiciach ako správneho súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie veci, súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 09.03.2023. Žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť na nariadenom pojednávaní písomným podaním zo dňa 01.03.2023, a požiadal, aby súd vec prejednal a rozhodol bez jeho účasti. Písomným podaním zo dňa 07.03.2023 tiež žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a žiadal vec prejednať a rozhodnúť na nariadenom pojednávaní v neprítomnosti žalobcu ako i jeho právneho zástupcu. Žalobca tiež doplnil svoju žalobu o nové skutočnosti, a to :

„... na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného sa žalobca nachádza v zaistení za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, o ktorom žalovaný rozhodol dňa 26.11.2022. Proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení podal žalobca odvolanie, o ktorom odvolací orgán Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica rozhodlo rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-13-003/2023-SK dňa 27.01.2023 tak, že odvolanie žalobcu zamietlo, no v odôvodnení tohto rozhodnutia odvolací orgán skonštatoval, že žalobcu nemožno vyhostiť do krajiny pôvodu z dôvodu bezpečnostnej situácie a jeho osobnej situácie ako člena komunity LGBTI.

Žalovaný v priebehu konania zároveň predložil zaistenie žalobcu rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB4-58-045/2023-AV zo dňa 26.01.2023. Keďže rozhodnutie o predĺžení zaistenia logicky nadväzuje na prvotné rozhodnutie o zaistení, ktoré bolo napadnuté žalobou a súdy o nej konajú, v prípade úspechu žalobcu v konaní o žalobe voči rozhodnutiu o zaistení stráca aj rozhodnutie o predĺžení zaistenia jeho opodstatnenie v zmysle predošlej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

Keďže policajné orgány samotné potvrdili nemožnosť vyhostenia žalobcu do krajiny pôvodu a tranzitné krajiny dlhodobo odmietajú prijatia cudzích štátnych príslušníkov, pokiaľ na ich území nemali oprávnený pobyt a readmisia žalobcu ani navyše nebola začatá, žalobca je zbavený osobnej slobody v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru, pretože v jeho veci neexistuje žiadny predpoklad jeho odsunu z územia Slovenskej republiky. Nie je vyhostiteľný do krajiny pôvodu, ani tranzitnej krajiny a nie je ani odovzdateľný na územie Grécka z dôvodu systémových zlyhaní v jeho azylovom systéme.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach v zmysle rozsudku kasačného súdu sp. zn. 1Sak/2/2023 z 14.02.2023 vydaného v predmetnej veci žalobcu vyhovel jeho žalobe v celom rozsahu a okrem zrušenia napadnutého rozhodnutia nariadil aj jeho bezodkladné prepustenie a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu. ...“

Žalobca k doplneniu žaloby pripojil tiež rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-13-003/2023-SK zo dňa 27.01.2023 ako i rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB4-58-045/2023-AV (ID: 194 275) zo dňa 26.01.2023, ktorým žalovaný žalobcovi zaistenému dňa 26.11.2022 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia predložil zaistenie podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov od dňa 27.01.2023 a zároveň

mu stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, najviac však do 26.04.2023, pričom žalobcu umiestnil podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov dňom vydania rozhodnutia do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov.

Krajský súd v Košiciach po opätovnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného o zaistení žalobcu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, postupujúc a zisťujúc neformálne všetko potrebné pre preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, v intenciách právneho názoru kasačného súdu uvedeného v jeho zrušujúcom rozsudku zo dňa 14.02.2023, na pojednávaní konanom dňa 09.03.2023 vo veci rozhodol podľa § 230 ods. 1 písm. d/ SSP, keď určil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 26.11.2022 o zaistení žalobcu je nezákonné. Žalobcovi tiež priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Správny súd v súlade s § 134 ods. 2 písm. e/ SSP a § 206 ods. 3 nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (žalobnými bodmi).

Podľa § 230 ods. 1 písm. d/ SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci určí, že napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia bolo nezákonné.

Podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a/ v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku, alebo

štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b/ na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c/ na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu (t. j. nariadenie Dublin III.), ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d/ na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnenne prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení. Ak totožnosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou osobou.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej aj Návratová smernica) zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

Správny súd poukazujúc na vyššie uvedené, viazaný právnym názorom kasačného súdu konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný nesprávne určil zákonný dôvod zaistenia žalobcu, čo je jadrom inštitútu zaistenia a takúto vadu nie je možné považovať za formálnu a odstrániteľnú. Uvedená vada rozhodnutia spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, správna žaloba bola preto podaná dôvodne.

Vychádzajúc z uvedeného, žalobca bol napadnutým rozhodnutím žalovaného zaistený nezákonne. Správny súd mal preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a žalobcu zo zaistenia bezodkladne prepustiť podľa ustanovenia § 230 ods. 1 písm. a/ SSP.

Podľa § 230 ods. 1 písm. a/ SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

Vzhľadom však na to, že žalobca už nie je viac v zaistení na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného, ale žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB4-58-045/2023-AV (ID: 194 275) zo dňa 26.01.2023, ktoré je samostatne preskúmateľné správnym súdom s poukazom na jeho poučenie, súdu neostávalo iné, len napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 26.11.2022 určiť v súlade s ustanovením § 230 ods. 1 písm. d/ SSP za nezákonné. Napadnuté rozhodnutie teda nie je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ani medzinárodnými predpismi. Nie je teda v kompetencii správneho súdu v tomto štádiu konania rozhodnúť o bezodkladnom prepustení žalobcu zo zaistenia.

Súd však dáva do pozornosti, že vychádzajúc z toho, že napadnuté rozhodnutie žalovaného o zaistení žalobcu zo dňa 26.11.2016 súd určil za nezákonné, a teda žalobca bol zaistený žalovaným nezákonným spôsobom, je zrejme, že ani rozhodnutie o predĺžení zaistenia žalobcu zo dňa 26.01.2023 nie je

možné považovať za zákonné. Vychádzajúc z uvedeného, bude povinnosťou žalovaného bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 a nasl. SSP tak, že priznal právo na ich náhradu v plnom rozsahu úspešnému žalobcovi. O náhrade trov konania rozhodne po právoplatnom skončení veci podľa § 175 ods. 2 SSP vyšší súdny úradník správneho súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajský súd v Košiciach v lehote siedmich dní odo dňa doručenia rozsudku. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania a osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2 SSP, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté bolo napadnuté rozhodnutie sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g/ až i/ SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.